

FELICIA

AV

BOBO HERMANSSON

Felicia – en askungesaga bland annat.

Scen 1

PHIDIKUS:

Ett stort löfte har jag avgett. Ett dyrt och heligt löfte. Vad har jag gjort för att förtjäna detta. Vad är priset för min dumhet? Idag var dagen då jag skulle göra stordåd i den högsta av alla konster. En saga skulle växa ur min händer. Detta var mitt löfte. Nu står jag här. Tomhänt...

(en flicka i publiken hostar)

(plötsligt ser man en skepnad av en figur uppe på balkongen)

PHIDIKUS:

Är ni redan här? Min...dyre uppdragsgivare! Jag vet inte hur jag ska lägga orden. En stinkande skam bubblar i mitt inre, då jag måste meddela att ni kommer att bli besviken. Jag....

RÖST:

NÅ!!!

PHIDIKUS:

Jag ska....Jag ska fixa detta! (Skepnaden försvinner) Jag håller inte måttet. Vad ska jag göra...(flickan hostar)

PHIDIKUS:

Har du problem?

FLICKAN:

Öh, va?

PHIDIKUS:

Jag hör att du har en svår hosta.

FLICKAN:

Ja, förlåt mig.

PHIDIKUS:

Kom hit!

FLICKAN:

Va?

PHIDIKUS:

Kom fram här!

FLICKAN:

Nä.....

PHIDIKUS:

Kom, sa jag.

FLICKAN:
Ska jag....gå fram där?

PHIDIKUS:
Ja, jag kan hjälpa dig. Kom nu, var inte orolig.

(Flickan går tvekande fram)

PHIDIKUS:
Ta mina händer.

FLICKAN:
Varför då?

PHIDIKUS:
Gör som jag säger!

(En mycket märklig behandling genomförs)

PHIDIKUS:
Försök nu att hosta!

FLICKAN: (Försöker)
Det....går inte!

PHIDIKUS:
Nej. Du är botad, min vän.

FLICKAN:
Åh, tack! Tack så jättemycket.

(Hon gör ansatser att gå tillbaka till sin plats)

PHIDIKUS:
Vänta!

FLICKAN:
Ja.....

PHIDIKUS:
En tjänst kräver en gentjänst, inte sant?

FLICKAN:
Gärna. Vad kan jag göra?

PHIDIKUS:
Du ska göra mig en stor glädje.

FLICKAN:
Öh..jaha...hur då?

PHIDIKUS:
Jag vill låna något av dig.

FLICKAN:
Låna? Vadå?

PHIDIKUS:
Inget märkvärdigt.

FLICKAN:
Vad är det du vill låna? Säg bara!

PHIDIKUS:
Du gör mig en stor tjänst.

FLICKAN:
Vad är det du vill låna?

PHIDIKUS:
Din själ.

FLICKAN:
Min....?

PHIDIKUS:
Jag är i trångmål! Jag ber dig därför att komma med in här.

(Han anvisar en dörr)

FLICKAN:
Jag förstår inte. Varför ska jag gå in där?

PHIDIKUS:
Kom nu!

FLICKAN:
Jag kräver faktiskt en förklaring!

PHIDIKUS:
Tyvärr. Du begär för mycket. Kom nu.

(Flickan följer tvekande med in genom dörren.)

Scen 2

~~Handwritten scribble~~ Svartas öbesonen

(Miljön svart, obestämbar. Stella och Adele kommer in)

STELLA:

Varför är det så mörkt?

ADELE:

Det är alltid mörkt, kära syster.

STELLA:

Käraste syster, kan du säga mig varför det är så kallt?

ADELE:

Det är alltid kallt, kära syster. När hade vår mor tänkt att komma?

(Modern in)

MODERN:

Jag väljer att komma nu, kära Adele. Vår Phidikus hade något att visa oss. Därför har jag bett er att möta mig här.

STELLA:

Phidikus, det gamla vraket!

ADELE:

Visa oss. Vadå?

MODERN:

Ni kommer inte att bli besvikna.

(Phidikus och Felicia in. Phidikus påkallar uppmärksamhet)

ADELE:

Vad är det?

STELLA:

Äh, en sån som alltid kommer.

ADELE:

Hon ser smutsig ut.

(Stella närmar sig Felicia Försöker ta på henne. Modern avbryter. Phidikus tvingar fram Felicia att böja knä)

ADELE:
Den där kan jag behöva.

STELLA:
Den vill jag ha.

ADELE:
Den är min, kära syster!

STELLA:
Nog är den min!

ADELE:
Nej, den är min!

STELLA:
Min!

ADELE:
Min!

STELLA:
Min!

ADELE:
Min!

(Modern avbryter)

MODERN:
Hon är min! Se er omkring! Se er noga omkring. Hur ser det ut här i huset? Hur ser det ut, Stella?

STELLA:
Det är mörkt, kära mor.

MODERN:
Mörkt? Det är ostädad, Stella lilla. OSTÄDAT!! Nå, kära Adele...vad säger du?

ADELE:
Det är kallt, mor lilla.

MODERN:
Ingen eldar här. Det är därför det är kallt. Förstår ni?

(Systrarna tittar på varandra)

MODERN:

Nå, förstår ni? Inte ska ni, kära döttrar, behöva besudla era små rosenfingrar med hårt arbete! Inte ska ni behöva böja era ryggar för att utföra smutsiga jobb. Jag är en kärleksfull mor, ser ni. Och en kärleksfull mor låter inte sina barn slita ut sig i underklassgöromål! Får jag presentera min nya tjänarinna: Felicia!

STELLA:

Hon är äcklig!

ADELE:

Ett kryp!

(Modern skrattar och går. Felicia blir försedd med skurhink och borste och blir sittande som förstenad, Även systrarna går)

Scen 3

~~Peter~~ Svarta skärmen

(Phidikus glider in)

PHIDIKUS:

Ack, ja...Livet är som att promenera i en främmande stad, där det bakom varje gathörn väntar dig något nytt, något som du kanske aldrig ens kunnat föreställa dig. Något som förändrar din tillvaro.

Det råkar faktiskt vara så, att livet hela tiden byter riktning, att alla förutsättningar plötsligt, och utan föregående varning, ser helt annorlunda ut. Har ni märkt det? Nej, det märker man aldrig. Man glömmer....man glömmer...

(Mot Felicia)

Nej, nej! Du behöver inte känna tacksamhet! Jag är en generös människa. Vi är kvitt, lilla du.

(Phidikus går. Ljuset ner)

Scen 4

Svant

(Ljuset upp. Labyrinten har tagit plats. Felicia sitter kvar på samma plats vid skurhinken)

FELICIA:
Var är jag egentligen?

(Modern blir synlig i bakgrunden)

MODERN:
Vad betyder det? Vad betyder platsen?

FELICIA:
Men vad är det jag håller på med?

MODERN:
Att få tjäna någon är en stor ära.

FELICIA:
Vems golv är det jag skurar?

MODERN:
Du ställer fel frågor.

FELICIA: Vilka frågor ska jag ställa?

MODERN:
Också fel fråga!

FELICIA:
Hur ska jag veta vilka frågor som är rätt?

MODERN:
Också fel fråga!

FELICIA:
Men Herre Gud! Vad ska jag ta mig till?!

MODERN:
Fel! Fel! Fel! Du har ett arbete att utföra. Det arbetet är sig självt nog! Bekymra dig inte om annat!

(Modern går. Ljuset blir spöklikt)

Scen 5 MARDRÖMMEN

man

(Felicia skurar. Man anar skrån från kråkor, först tyst sedan allt starkare. Kråkorna blir synliga och utför en retsam dans runt Felicia)

KRÅKA 1:
Vad gör du här?

KRÅKA 2:
Vad gör du här?

FELICIA:
Jag...städar...

KRÅKA 1:
Ska du vara här?

KRÅKA 2:
Ska du vara här?

FELICIA:
Ja, det...tror jag..

KRÅKA 1:
Kommer du inte ihåg?

KRÅKA 2:
Kommer du inte ihåg?

FELICIA: Vadå?

KRÅKA 1:
Hon kommer inte ihåg!

KRÅKA 2:
Hon kommer inte ihåg!

FELICIA:
Stör mig inte! Jag har ett arbete att sköta!

KRÅKA 1:
Ha ha! Hon har ett arbete att sköta!

KRÅKA 2:
Hon säger att hon har ett arbete att sköta!

FELICIA:
Stick! Låt mig va'!

KRÅKA 1:
Hon minns inget!

KRÅKA 2:
Hon minns inget!

FELICIA:
Försvinn, sa jag!

(Felicia jagar ut de skrämmande kråkorna)

(Kråkorna är försvunna. Felicia återgår till städningen. En gammal kvinna blir synlig)

KVINNAN:
Du tar dig ton här i huset.

FELICIA:
Va?

KVINNAN:
Det är mycket opassande. Behöver jag påpeka det?

FELICIA:
Du stör!

KVINNAN:
Du skall vörda din husmor och hennes familj.

FELICIA:
Tack, men jag behöver inga råd.

KVINNAN:
Du skall också vörda mig!

FELICIA:
Hur länge har jag tjänat i det här huset

KVINNAN?
Förlåt?

FELICIA:
Hur länge har jag tjänat i det här huset?

KVINNAN:
Det minns du inte och det ska du heller inte minnas!

FELICIA:
Varför ska jag inte minnas?

KVINNAN:
Jag tycker inte om att du ställer frågor!

FELICIA:
Varför får jag aldrig fråga något?

KVINNAN:
Var inte ohyfsad! Du ska ha förtroende för mig. Se mig som en vän.

FELICIA:

Åh, förlåt så hemskt mycket! Jag är dum och jag förstår ingenting! Jag lovar att vara så snäll och sköta mig så duktigt! Är det bra nu?

KVINNAN:

Spela inte teater! Det här är allvar! Jag vet hur man behandlar sådana som dig!

FELICIA:

Teater.....?

KVINNAN:

Va?!

FELICIA:

Teater! Det är något med teater som jag vill minnas, men det vill liksom inte komma fram.....

KVINNAN: (upprörd)

Nu gör du som jag säger! Seså, ta den här frukten. Det är en försoningsgåva. Den är magisk och kommer att ge dig oanade krafter!

FELICIA: (ointresserad)

Kan du förstå det här med teater? Det är som om jag har ett minne som vill komma fram.....

KVINNAN:

Ät nu!

FELICIA:

Vet du möjligen om jag har varit på teater den sista tiden?

KVINNAN:

ÄT!

(Felicia tittar på frukten)

KVINNAN: (mild)

Seså. Prata inte så mycket nu . Ät nu lite, så är vi överens!

(Felicia tar emot frukten)

KVINNAN:

Såja, det är bra. Smaka! Den är mycket välsmakande!

(Felicia gör ansatser att smaka, hejdar sig och slänger frukten ifrån sig)

FELICIA:

Försvinn!

KVINNAN:

Hur vågar du?

FELICIA:

Försvinn, sa jag! Här ska städas! (Hon jagar ut kvinnan och fortsätter städa)

Pelene

Scen 6

(Stella och Adele närmar sig. Felicia gömmer sig)

ADELE;
Det är kallt.

STELLA:
Kan någon höra oss?

ADELE:
Mor är i källaren.

STELLA:
Och var är vår lilla.....?

ADELE:
Hon skurar väl golvet någonstans.

STELLA:
Hon vet sin plats.

ADELE:
Hon vet sin plats och hon anar inget.

STELLA:
Hon anar inget och hon misstänker inget.

ADELE:
Hon misstänker inget och hon fattar inget.

STELLA:
Hon fattar inget och hon minns inget.

ADELE:
Hon minns inget.

STELLA:
Var kommer hon ifrån?

ADELE:
Var brukar dom komma ifrån?

STELLA:
Var brukar dom komma ifrån?

ADELE:
Det minns hon inte.

(Felicia råkar tappa kvasten)

STELLA:
Hörde du något?

ADELE:
Ja, hörde du något?

STELLA:
Är det någon som tjuvlyssnar här?

ADELE:
Det vore mycket tråkigt för någon.

STELLA:
Eller för *henne!*

ADELE:
Mycket, mycket tråkigt!

(De upptäcker Felicia)

ADELE:
Käraste syster, ser du vad jag ser?

STELLA:
Vad kan detta vara för ohyra?

ADELE:
Ja, inte är det en kackerlacka i alla fall!

STELLA:
Inte en vägglus heller vad jag kan se!

ADELE:
Vilka ovanligt stora öron i så fall!

STELLA:
Kan hon möjligen haft sin stora näsa i blöt?

ADELE:
Ja, vattenhink har hon ju med sig i alla fall!

FELICIA:
Förlåt! Men jag höll faktiskt på att skura här.

STELLA:
Vad har du hört?

FELICIA:
Jag vet inte. Minns inte.

ADELE:
Minns inte?

FELICIA:
Nej, jag minns inte ens var jag kommit ifrån.

STELLA:
Jaså, du minns inte var du kommit ifrån.

ADELE:
Vad var det jag sa?

STELLA:

Följ med oss nu lilla gumman, vårt rum behöver städas!

ADELE:

Kom nu! Skynda på!

(De börjar gå. Felicia står kvar ett ögonblick)

FELICIA:

Gode Gud! Finns du, så ge mig ett tecken!

(Felicia ska just börja gå efter systrarna då något singlar ned från taket. Hon plockar upp det. och granskar det. En teaterbiljett!
Hon knycklar ihop den och följer efter systrarna)

Scen 7 SYSTRARNAS LEKRUM

Lövster

(Felicia blir inföst, beordrad att städa. Hon faller i gråt och somnar på golvet bland dockorna -en soldat, en clown, en mycket vacker lyxdocka och en nalle)

RÖSTER FRÅN DOCKORNA:

Vem är det? Vem? Ja, vem? Någon. Någon? Någon vi känner? Nej. Vem är det då?
o.s.v.

SOLDATEN: (rör sig försiktigt mot Felicia)

Tysta!

CLOWNEN:

Är hon död?

SOLDATEN:

'Nej, hon är inte död. Hon är vacker. Mycket vacker.

DOCKAN:

Vacker! Den där trasdockan!?

SOLDATEN:

Tyst! Du väcker henne!

CLOWNEN:

Tyst, sa jag! Du väcker henne.

DOCKAN:

Äh!

CLOWNEN:

Hur kom hon hit?

SOLDATEN:

Jag vet inte. Jag sov.

CLOWNEN: (Till dockan)

Han vet inte. Han sov. Fråga inte så mycket!

DOCKAN:

Hur ska vi få ut henne?

SOLDATEN:

Ut?

CLOWNEN:

Ut?

DOCKAN:

Hon ser smutsig ut!

SOLDATEN:

Nog är hon ren.

DOCKAN:
Hon är inte ren! Det ser jag väl.

CLOWNEN:
Hon är visst ren! (Till soldaten) Men hon har ju inga horn....

DOCKAN:
Jag vägrar dela rum med en slampa!

SOLDATEN:
Var glad att inte alla tycker så!

DOCKAN:
Jag vägrar! Hör ni?

SOLDATEN:
Tyst! Hon rör på sig!

DOCKAN:
Ha! Trasdockan rör på sig! Grattis!

CLOWNEN:
Har hon födelsedag?

DOCKAN:
Visst! Ska du inte sjunga också?

CLOWNEN: (Till soldaten)
Ska jag sjunga?

SOLDATEN:
Nej, var inte dum nu!

CLOWNEN: (Till dockan)
Jag ska inte sjunga. Tror du jag är dum, va?

DOCKAN:
Slipper jag svara?

SOLDATEN:
Hon vaknar!

(Dockorna snabbt tillbaka. Felicia sätter sig yrvaket upp)

FELICIA:
Jag tyckte jag hörde röster.

CLOWNEN:
Grattis!

SOLDATEN:
Schhhh!

FELICIA:
Vad var det? Är det någon här?

CLOWNEN:

Nää.

FELICIA:

Jag måste vara mycket trött. Jag tyckte precis jag hörde röster.

(Clownen får plötsligt en nysattack)

FELICIA:

Hallå! Är det någon här?

CLOWNEN:

Nej, sa jag ju.

FELICIA: (får syn på clownen)

Pratade du verkligen?

(Clownen suckar)

FELICIA:

Men....vad är detta!?

DOCKAN: (härmar)

Men vad är detta? Ingen plats för en slampa i alla fall!

SOLDATEN:

Ursäkta mig, men nu måste jag ingripa. Mina vänner här är något oprofessionella.

Vi är dockor och dockor pratar ju inte och rör sig inte.

(Till clownen och dockan) Nu har ni ju röjt oss, så det finns inget att dölja längre.

DOCKAN:

Äsch, skruva bara av huvudet på henne så är det lugnt sen!

SOLDATEN:

Seså, hon menar det inte. (Till dockan) Eller hur!?

FELICIA:

Men...ni lever ju!

CLOWNEN:

Gör vi? Fantastiskt! Det är minsann inte alla som lever har jag hört! Visst är det så?

Visst är dom flesta döda?

SOLDATEN:

Tyst lite! (Till Felicia)

Behåll detta för dig själv! Inte ett ord till någon! Jag skulle kunna berätta något för dig.....

(Systrarna hörs)

SOLDATEN:

Det kommer någon!

(Dockorna blir som förstenade och faller tillbaka på sina platser)

Scen 8

Fönster

(Felicia låtsas inget om. Ligger på knä och skurar. Man hör systrarna närma sig)

ADELE:

Jo, det är sant säger jag!

STELLA:

Det har du sagt förr, kära du.

ADELE:

Den här gången är det allvar, det känner jag! Ingen karl har tittat så länge på mig förut.

STELLA:

Ha! Vad betyder det att en karl tittar på dig? Varför, kära syster, tror du att man går på djurpark och tittar på aporna? För att man är förälskad i dem, kanske...?

ADELE:

Kära syster! Tror du inte att jag kan skilja en blick från en annan? Den här karln tänkte på mig, det är ingen tvekan. Jag nästan kände hur han klädde av mig med blicken!

STELLA:

Lilla du, galningar finns det gott om, och du har visst hittat en.

ADELE:

Tyst skata! (får syn på Felicia) Men se! Är det inte vår lilla Felicia?

STELLA:

Jaså, här är du, ditt lilla kryp. Du har inte bäddat min säng!

FELICIA:

..öhh, jo nu på morgonen...

STELLA:

På morgonen ja! Jag har sovit middag också. Och du har inte putsat mina skor heller!

ADELE:

Och vad blev det av ditt löfte om att tvätta min blåa klänning? Den är fortfarande smutsig!

STELLA:

Odugling!

ADELE:

Slyna!

STELLA:

Äckel!

(systrarna fortsätter. Modern in och avbryter)

MODERN:

Är du inte färdig med golvet än? Och Adeles klänning? Och Stellas skor?

STELLA:

Hon ska göra det sedan, säger hon!

FELICIA:

Ja, jag ska...

MODERN: (avbryter)

Sedan? Sedan! Det ska göras NU!

ADELE:

NU!

STELLA:

NU!

(Felicia rusar ut)

MODERN:

Leker ni fortfarande med de här dockorna?

ADELE:

Vi leker inte med dockor längre, kära Mor. Dessutom är dom omoderna.

STELLA:

Och dammiga och smutsiga.

MODERN:

Ja, kära barn, jag har märkt det.

ADELE:

Vi hade tänkt att...

ADELE och STELLA:

Felicia.

ADELE:

Hon har ju inget för sig på dagarna.

STELLA:

Hon tycker ju om att städa.

ADELE:

Ja, så vi tänkte att Felicia...

MODERN:

Jag fick just en idé! Jag tänkte att Felicia kunde få ta det här rummet. Men vi får väl slänga ut allt skräp och gamla dockor först.

STELLA: (Om soldaten)

Men den här dockan tycker jag om.

ADELE:

Ja, den är så sårbar på något sätt.

(Hon sliter av honom en medalj)

STELLA:

Men...

MODERN: (Klappar)

Middagen väntar, kära barn!

(Stella rufsar till dockan i håret. Alla går skrattande ut)

DOCKAN:

Mitt hår! Dom har förstört mitt hår!

CLOWNEN:

Det var väl inte så farligt.

SOLDATEN:

Nej, det var väl inte så farligt. Titta på min medalj.

CLOWNEN:

Vänta så ska jag laga den.

DOCKAN:

Tyst! Det kommer någon!

(Felicia in)

CLOWNEN:

Är det bara du?

FELICIA: (till dockan)

Vad har du gjort med ditt hår?

DOCKAN:

Rör inte mitt hår!

FELICIA: (Ser soldatens medalj)

Men vad har hänt med din utmärkelse? Jag ska hjälpa dig)

(Hon lagar medaljen)

CLOWNEN:

Hjälp mig!

FELICIA:

Vad är det för fel på dig?

CLOWNEN:

Vadå fel? Det är väl inget fel på mig?

DOCKAN:
Knappast något som är rätt heller.

CLOWNEN: (stolt)
Det är alltid fel på mig!

FELICIA:
Hur är det med den här nallen då?

DOCKAN:
Bry dig inte om honom. Han är inte som oss andra.

CLOWNEN:
Pratar för sig själv.

MODERN & SYSTRARNA:
FELICIA!!

FELICIA:
Ja ja, jag kommer.

(Hon går. Dockorna faller tillbaka, livlösa)

□□□□

Scen 9

Fönster

(Phidikus kommer in bland de orörliga dockorna)

PHIDIKUS:

Finns det en själ mellan dessa döda väggar?

Finns det en mänsklig värme i dessa kalla rum?

Ja, det är Ni som undrar -inte jag.

Ni undrar: Finns den äkta mänskliga värmen och det riktigt stora hjärtat hos dessa hjärtlösa varelser?

(Nallen sätter sig upp. Stirrar intensivt på Phidikus)

PHIDIKUS:

Kan dessa själlösa ting till och med vara till hjälp för Felicia?

Ja, det är fortfarande NI som undrar. Mina intressen ligger, om jag så säger, på ett lite annat plan. Men för all del, en vändpunkt i dramat ligger i allas vårt intresse.

(Phidikus går. Nallen tittar intensivt efter honom och vänder sedan långsamt tillbaka huvudet. Moderns ansikte visar sig i en spot)

NALLEN:

Var kommer jag ifrån? Varför sitter jag här?

(Modern grimaserar)

NALLEN:

Jag är en gåva, minns du? En gåva till dina kära döttrar. Minns du? Minns du?

MODERN:

Tig!

NALLEN:

Det finns en som minns. Kanske flera...

MODERN:

Tig, sa jag!

NALLEN:

Varför skulle jag tiga? Vad har jag att förlora? Visst kan du slita mig i stycken om du vill, men vad hjälper det?

MODERN:

Sluta!

NALLEN:

Jag vet. Det finns röta här. Jag vet var rötan finns. Vad döljer du? Berätta! Berätta vad som finns i källaren! Berätta!

(Modern bryter samman och försvinner. Ljuset kvar på nallen, svagt)

(Nallen reser sig långsamt och börjar gå. Samtidigt hör man Felicias och systrarnas röster)

FELICIA:
Vart för ni mig?

STELLA:
Nu frågar hon igen.

ADELE:
Ja, nyfiken som få.

FELICIA:
Svara! Vart ska vi?

ADELE:
En överraskning, lilla du.

FELICIA:
Jag vill inte!

ADELE:
Hon vill inte. Hörde du?

STELLA:
Hon är otacksam också.

ADELE:
Ser du porten där borta?

FELICIA:
Ja.

STELLA:
Du vill väl ha din frihet?

FELICIA:
Ja, vad trodde du?

ADELE:
Varsågod. Gå då ut genom porten.

FELICIA:
Ni ljuger!

(Inget svar)

FELICIA:
Ni ljuger, sa jag! Hallå! Vart tog ni vägen? Var är ni?

Scen 10

Svart

(Modern uppenbarar sig bakom ett skrivbord. Hon håller en fjäderpenna och författar ett brev)

MODERN: (läser)
Högt ärade välgörare Phidikus!

Du som känner mitt öde. Du vet, att de som skulle älskat mig mest av allt och förbehållslöst, de älskade bara min avkomma och gjorde mig till en simpel tjänare. Mina sår, min vrede fick mig att rätteligen hämnas och nu, när jag äntligen sitter på min tron, ska ingen få ta min plats!
Men härligheten skuggas av orosmoln som tornar upp sig.
Jag anar en trotsig revoltör bakom din senaste leverans! En osnuten uppstickare! En självtillräcklig liten näbbgädda!

(Rakel och Isidor blir synliga bakom henne)

MODERN:
Ingen! Ingen ska någonsin få sätta sig på mig! INgen ska få rubba min tron!
INGEN!

(Hon bryter samman och slår mot Rakel och Isidor som sakta försvinner)

Scen 11 I KÄLLARVALVET

Mur

(Felicia blir instängd i ett rått, mörkt och smutsigt källarvalv. Två gamla och eländiga människor sitter mot väggarna. Isidor, gubben, lyfter blicken)

ISIDOR:

Se, en uppenbarelse! Rakel! Jag har en uppenbarelse! En himmelsk syn!

RAKEL: Tyst

Äh, håll ~~håll~~ gubbe!

ISIDOR:

Ett sändebud från den högste. Hon är skön som Sarons Ros! Nåden är här, nådens ängel har landat!

RAKEL:

Tyst! sa jag. Det är en vanlig jäntunge igen, det ser du väl?

ISIDOR:

Jag är den utvalde! Yttersta dagen är här. Nu ska domarna falla över ond och god.

RAKEL:

Håll ~~håll~~! sa jag. Jag är trött på dig och ditt struntprat!

Tyst

ISIDOR:

Kom hit, du himmelska änglabarn! Kom hit till mig!

FELICIA:

Hjälp mig!

RAKEL:

Vänta dig ingen hjälp, jäntunge!

ISIDOR:

Prisa Herren! Kom. Kom hit till mig!

RAKEL:

Går du till den gamle hummern, är du dum!

FELICIA:

Var är jag?

RAKEL: (härmar)

Ha ha! "Var är jag? Var är jag?" Sätt dig och var tyst så man får lite tankero här.

FELICIA:

Vad gör ni här? Varför går ni inte här ifrån?

(Isidor reser sig och går mot Felicia. Han visar sig vara fastkedjad)

ISIDOR:

Kom hit mitt änglabarn. Låt oss anträda vår himmelsfärd!

FELICIA:

Men Herre Gud! Du sitter ju fast! (Närmar sig Isidor)
(Till Rakel) Han sitter ju fast.

RAKEL: *dumbommen*
Gå inte till den ~~porten~~, sa jag.

FELICIA:

Men han sitter ju fast.

(Gubben fångar och håller fast Felicia)

RAKEL:

Vad var det jag sa?

FELICIA:

Men hjälp mig då!

RAKEL:

Skyll dig själv. Du lyssnade inte.

FELICIA:

Kom och hjälp mig!

(Rakel reser sig. Hon är också fastkedjad)

RAKEL:

Dumma jäntunge! Förstå gubben. Han har inte haft en kvinna på många år. Vänslas ni, men gör det tyst så man får lite tankero.

(Porten öppnas. Modern in och avbryter. Isidor släpper Felicia)

MODERN:

Vem har låst in dig här?

(till Rakel och Isidor) SITT NER! Er får jag ta itu med sedan.

(Hon tar Felicia med sig och försvinner. Ljuset går ner, man anar hur stenväggen rämningar och rök väller in. Etn elmotor hörs och man ser gnistregn som från en vinkelslip)

Scen 12 DEN GODA FEEN

Strump

(Modern kommer in på scen med Felicia i ett hårt grepp)

MODERN:

Du mopsar upp dig! Läger näsan i blöt och uppehåller dig på ställen där du inte har att göra!

FELICIA:

Släpp mig!

MODERN:

Är det en ton att hålla inför sin husmor!?

Sitt här och tänk över vad jag sagt! Och du går ingenstans förrän jag hämtar dig! (försonligt) Du ska se att du kommer på bättre tankar. Du är nog en bra flicka innerst inne.

Nå, när du ändå sitter här och tänker över dina synder, kan du gott göra lite nytta också. Varsågod! Stoppa Adeles strumpor under tiden!

(Hon ger Felicia ett par strumpor och en stoppdyna. Går ut. Felicia börjar eftertänksamt stoppa en strumpa)

FEENS RÖST: (tyst)

Felicia.

(Felicia reagerar)

FEEN RÖST:

Felicia.

FELICIA:

Ja.....

FEENS RÖST:

Du hör mig?

FELICIA:

Ja....vem är det?

FEENS RÖST:

Jag är din goda fe.

FELICIA:

Fattades bara det.... Vad vill du?

FEENS RÖST:

Jag är din vän. Jag är här för att uppfylla dina drömmar.

FELICIA:

Var är du?

FEEN:

Här. Bakom dig. Men vänd dig inte om, du får inte se mig.

(Feen uppenbarar sig bakom Felicia. Det visar sig vara en mycket vulgär varelse. Felicia vänder sig inte om)

FELICIA:
Varför vill du hjälpa mig?

FEEN:
Jag är godhetens budbärare. Det är min högsta och innersta önskan att hjälpa dig.

FELICIA:
Varför skulle jag tro på dig?

FEEN:
Min gestalt är byggd av medkänsla som rymmer en själ av kärlek. Ömheten är min mor, Respekten är min far. Tror du mig nu?

FELICIA:
Ja, jag tror det...

FEEN:
Jag har sett hur du har det. Oförskyllt får du lida. Ta mina händer! (Hon lägger dem på Felicias axlar. Felicia tar dem) Berätta!

FELICIA: Jag känner på dina händer att du är en vacker och kärleksfull kvinna. Jag anförtror dig gärna mina innersta tankar.
Ja, jag minns hur jag kom hit, även om jag inte riktigt förstår hur det kan ha gått till.

FEEN:
Du minns?

FELICIA:
Ja, jag minns.

FEEN:
Då förstår jag din högsta önskan. Eller hur?

FELICIA:
Ja, jag har en enda stor önskan!

FEEN:
Jag förstår väl det! När jag lämnat dig, ska du bara intensivt tänka din önskan, om och om igen, och du ska se att den blir till verklighet.

FELICIA:
Åh, tack så jättemycket!

FEEN:
Farväl min vän.

(Hon försvinner)

Scen 13

Pelare

(Döttrarna sitter på varsin stol och broderar under falsksång. Modern in)

Modern:
Ni är ju stora nu, mina kära barn.

STELLA:
För att inte säga vuxna, mor lilla.

MODERN:
Som varje god mor, bör jag ju bekymra mig lite om er framtid, eller hur?

ADELE:
Inte behöver lilla Mor tänka på det.

MODERN:
För en kärleksfull mor är det självklart, lilla Adele. Nå, vad behöver en vuxen kvinna? (väntar)
En vuxen kvinna behöver en man i sitt liv!

STELLA & ADELE:
Åhhhhh!

MODERN:
Jag är säker på att en av er kommer att finna sin hjälte ikväll.

STELLA:
Ikväll mor?

MODERN:
En liten överraskning, flickor! Jag har i hemlighet låtit bjuda till maskerad här ikväll! Till nöje.....och inte minst till nytta....

(Felicia lyssnar spant i bakgrunden)

MODERN:
Och.....jag har låtit bjuda hit en alldeles speciell person...

STELLA & ADELE:
Åh, mor! Vem då?

MODERN:
Håll i er nu...

ADELE:
Säg det Mor! Berätta!

STELLA:
Jag spricker av nyfikenhet!

MODERN:
Ingen mindre än....

ADELE:
Säg det Mor!

MODERN:
Den nye slottsherren, Greve Adrian Pincette!!

STELLA & ADELE:
Åh, det är inte sant!

MODERN:
Han lär vara en mycket ståtlig ung man...

STELLA:
Han är min!

MODERN:
Han ska ha ett enormt kvinnotycke också...

ADELE:
Han är min!

MODERN:
En mycket fin och bildad person...

STELLA:
Han är min!

MODERN:
Och förmögen sägs det att han är.

ADELE:
Han är min!

STELLA:
Min!

ADELE:
Min!

STELLA:
Min!

(Modern avbryter)

FELICIA:
Han kanske är min.

MODERN:
Jaså! Står den lilla tjänarinnan och tjuvlyssnar?!

STELLA:
Hur kan du tro något sådant?

ADELE:
Ha! Skulle hon få en greve?!

STELLA:
Kom ner på jorden, lilla gumman!

ADELE:
Du tror väl inte att du får komma på vår maskerad?

MODERN:
Jag förmodar att du inte är klar med köksbestyren. Seså! Se till att få det gjort genast!

(Felicia går)

MODERN:
Som sagt; Vill det sig väl, kommer en av er att träffa sin lyckoprins just ikväll.
Allt är förberett. Stora salen är smyckad, era maskeraddräkter finns i kammaren.
Skynda på!
Om jag inte misstar mig, borde greven tillsammans med sin eskort Titus, redan vara på väg!

(Flickorna springer snattrande ut. Modern står kvar ett ögonblick och myser.
Sedan lämnar hon rummet)

Scen 14 ADRIAN OCH TITUS

Slog

(Titus kommer in på scenen iförd någon slags maskeraddräkt. Han verkar stressad och irriterad)

ADRIAN: (utanför scenen)
Tituf! Tituf!

TITUS:
Ja!

ADRIAN: (Kommer in iförd en löjlig fasantdräkt)
Tituf! Äv vi inte fvamme fnavt?

TITUS:
Jo, snart är vi framme.

ADRIAN:
Åh, man bliv få tvött av att pvomeneva. Föttevna likfom domnav.

TITUS:
Vill du vila lite, kanske?

ADRIAN:
Abfolut! Vila off lite, det måfte vi göva.

(Han knäpper med fingrarna för att beordra Titus ned på alla fyra. Titus lyder trött och Adrian försöker sätta sig på hans rygg. Detta går dock inte på grund av den långa fasantjärten)

ADRIAN:
Åh, vumpan äv i vägen!

(Han beslutar sig för att sätta sig grensle istället)

ADRIAN:
Det var fnönt!

TITUS:
(tyst) För dig ja.

ADRIAN:
VA FNA DU?

TITUS:
Inget.

ADRIAN:
NAHA, O, Tituf, Jag äv få nevöf!

TITUS:
Nervös? Varför det?

ADRIAN:
Ja usch. ...Jag danfav ju inte fåp bva, det vet du. Tänk om dom fkvattav åt mig!

TITUS:
Inte är det någon som skrattar åt dig, inte.

ADRIAN:
Men, fjä fom det äv nu! Jag vill veta fanningen! Avmavna och benen bava fladdvav omkving få häv....

TITUS:
Äsch!

ADRIAN:
...och få häv...

TITUS:
Nej då!

ADRIAN:
...och få häv!

TITUS:
Prat! Du dansar så fint så. Som en struts!

ADRIAN:
Ftvutf!?

TITUS:
Ja, alltså....en struts i parningsdans. Har du aldrig sett det?

ADRIAN:
Pavningfdanf! Nu äv du vulgäv, käva Tituf.

TITUS:
Är det jag som är vulgär?

ADRIAN:
Det göv inget! Vi pvatav inte mev om det. Vad tyckev du om min dväkt?

TITUS:
den passar dig perfekt!

ADRIAN:
Viff göv den! Det lite pvåliga liggev väldigt näva min pevfonlighet. Hoppaf det fallev kvinno vna i fmaken.

TITUS:
Ja, det undrar man....

ADRIAN:

Tituf! Vet du vad? Ikväll.....Ikväll, fev du, fka jag nog fånga mig en liten kvinna!

TITUS:

Ja, jag har förstått det.

ADRIAN:

Hav du?

TITUS:

Tiden lider. Vi måste nog fortsätta om vi ska komma i tid.

ADRIAN:

Vet du, jag hav blivit viktigt upphetfad!

Fe upp nu, hönov fmå! Nu kommev tuppen!

(De börjar gå. Plötsligt börjar Adrian skratta)

TITUS:

Vad är det?

ADRIAN:

Fafantuppen hav minfann vedan fått fjädev!

(De går)

Scen 15 MASKERADEN

Pelenc

(Kallt ljus upp. Modern och döttrarna står framme vid scenkanten. Döttrarna har bindlar för ögonen. Bakom dem en dekorerad festsal där maskerade gäster står frysta i grupper)

MODERN:
Nu får ni titta!

(Döttrarna tittar, ljuset blir varmt och scenen får liv)

ADELE:
Var är han?

STELLA:
Var är greven?

ADELE:
Han är min!

STELLA:
Nej, min!

DÖRRVAKT:
Hans överhöghet greve Adrian Pincette!

(Ingen kommer. Förväntansfull tystnad)

DÖRRVAKT: (högre)
Hans överhöghet greve Adrian Pincette!!

(Titus förvirrad in. Bugar)

STELLA:
Åhhh!

ADELE:
Han är min!

STELLA:
Han är min!

ADELE:
Min!

ADRIAN: (utanför)
Tituf! Tituf! Vavt tog du vägen?

DÖRRVAKT:
Hans överhöghet greve Adrian Pincette!!

(Adrian tittar in)

ADELE:
Han är....din!

STELLA:
Han är din!

ADELE:
Din!

STELLA:
Din!

MODERN:
Min!.....öhh min, min käre vän, välkommen!

ADRIAN: (stapplar in)
Hevve Gud, va tjufigt!

TITUS:
Kom nu!

(Titus släpar fram Adrian till Modern och döttrarna. Titus bugar framför modern.
Adrian går fram till Adele)

ADRIAN: (till Adele)
Min komplimang, fvun. Ni hav mycket vackva döttvav!
(går fram till modern)
Min vackva lilla tuffilago.....lilla tuffilull! Vad väntav vi på? Låt off antvåda
danfen!
(till cembalisten) Fpela! (Cembalisten ser frågande ut)
Men fpela då, ~~förfen!~~

(Cembalisten börjar spela. Modern och Adrian dansar. Alla ser gapande på. så småningom faller alla in i dansen.
Plötsligt uppenbarar sig nallen, tätt följd av Rakel och Isidor i dörren. Det blir en förtätd tystnad, alla står som förstenade.)

ISIDOR:
Se, min dotter! Omgiven av himlens alla änglar i en himlasal!

RAKEL:
Tyst gubbe!

NALLEN:
Låt oss inte störa. Låt oss bara få det stora nöjet att deltaga i denna glädjehögtid.

(Fortsatt tystnad)

ADRIAN:

Fpela! Fpela, ~~Spela!~~

(Cembalisten spelar upp en melodi som alltmer liknar den s.k. Fågeldansen. Modern och Adrian dansar. Musiken blir allt hetsigare och får allt fler dissonanser. Gästerna flyr så småningom ut. Kvar står systrarna och tittar mot Nallen, Rakel och Isidor som också stilla lämnar rummet. Ljuset blir kallt. Systrarna hamnar i samma position som vid pjäsens början)

STELLA:

Varför är det så mörkt?

ADELE:

Det är alltid mörkt, kära syster.

STELLA:

Käraste syster, kan du säga mig varför det är så kallt?

ADELE:

Det är alltid kallt, kära syster. När hade vår husmor tänkt att komma?

(Felicia in)

FELICIA:

Jag väljer att komma nu, kära Adele. Vår Phidikus hade något att visa oss. Därför har jag bett er att möta mig här.

(Bilderna fryser)